

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 13. Diuinæ misericordiæ fiducia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

XIII.
DIVINAE MI-
SERECORDIAE
FIDUCIA.

Hæc alloquia, cum ardore ac suauitate facta, animum desperantis molliuerunt, & os quoque obstinatè priùs obseratum aperuerunt. Ex ordine igitur omnia recensuit, quæ illi, proximis duabus noctibus, euenerunt: Quo pacto scilicet cælestis Pater, eum pronunciauerit damnatum; Qua detestatione, Filius Dei sanguinem de latere haustum illi sit in faciem iaculatus, eumque penitus perditum declararit. *Quare*, inquebat, *actum est de me; nihil mihi amplius prodest, pœnitere, etiamsi sanguinem fleam. Stat sententia irrenocabile est iudicium, quod de me tulit summus iudex. Non licet appellare ad superiorem. Muta sunt exta, Nihil proficio hoc porco piaculo immolando. Quo modo enim aliter de me loquar, qui credidi sicut Ethnicus; vixi sicut Epicureus? & Deo offenso, rogoq; mihi jam parato, porrectis pedibus dormiui? maximè securus, cum maximè periclitarer? Principium fanitatis est, morbum detegere. Itaque, conspecta mali radice, ita porrò porrexit insanientem frater consolari. Tametsi cælestis Pater, cui Veritas attribui solet, cum adhuc impœnitens esses, tibi tanquã damnato, se se iratum stitit; & Filius, cui iudicium ascribitur, cum mala adhuc voluntate, in peccatis submersus jaceres, te sanguinis sui fructu meritò indignū iudicauit: nequaquam tamen tibi, cui etiam nūc pœnitentia tempus conceditur, est de salute desperandum. Nimum perdit, qui cælum perdit. Perdit autem cælum nemo certius, quàm qui spem abiicit cæli potiundi. In quam se facile erigit, quisquis credit, infinitam esse Dei bonitatem, & nullum numerum misericordia eius; cui proprium est misereri & parcere; & pro malefactis, si cum dolore agnoscantur, beneficia reponere, paternaq; sua prouidentia clara ubiq; relinquere argumenta. Vt cetera mittam, cogita inauditam illam charitatem, qua, ut oues perditas quæreret, de cælo descendit, & factus homo, etiam pro inimicis suis, in cruce, se ipsum opimam hostiam obrulit. Hic idem te tam diu sustinuit; hic tam diu expectauit, neq; mille gehennas commeritum detruisit ad Acherontem: immo dum pœnam indixit, ad veniam inuitauit. Minari, est monere. Audi me igitur serio, & consilio meo da locum; constitue vel jam à scelerosa tua vita desistere; criminatq; fletu dilue; & cauteriatam tuam conscientiam, cum gemitu, detege sacerdoti; quis scit, annon Spiritus S. qui bonitas Dei Amorq; appellatur, unusq; cum Patre & Filio Deus est, pœnitentiam agenti veniam largiatur? Nulla ille re magis offenditur, quàm si quis desperet de illius bonitate, aut contra stimulum calcitret;*

calcitreret; nulla illi magis in homine peccatore res placet, quàm si, postlapsum, ad misericordiam fontem recurrat. Hæc talia audiens ægrotus, non jam ob supplicia sibi impendentia; sed ob flagitia, quæ sciebat se perpetrasse, contremuit; atque ex animo dolens, quòd Creatori suo creaturas anteposuerit, & tantum tamq; benignum Dominum reliquerit, benefactorique ac beneficia plura conferre volenti ingratus, tam diu restiterit; rogavit fratrem, ut sibi actutum iuberet vocari sacerdotem. Bonum factum. Adfuit, sine mora, sacerdos, cui, tanto animi dolore, peccata sua recensens se se accusavit, ut præ gemitu & fletu verba singula interrumpere.

O si multi tales fratres haberent! vel, in ipsa morte, ad poenitentiam potiùs, quàm ad pocula, ad risum, ad libidinem adhortantes! Quid non potest pia alterius admonitio! quos non eripuit è medijs Orci faucibus? Neque verò Religiosorum tantum est, aut Parochorum; sed etiam parentum, fratrum, amicorum, quin & sociorum, adhortari ad charismata meliora. Si enim toties socijs socij sunt occasio cadendi; cur nolint eosdem erigere rursus in virtutem? Ah quàm multi ab impietate sua resilirent, si tales haberent admonitores! Non piget, præferre facem euntibus per tenebras; & piget ostendere errorem euntibus ad Infernum? Cur, ô Christiane, de lumine tuo, fratri tuo non offers lumen? Hoc magnum lumen, ait S. Gregorius, tenebras cordis euacuat, mentis oculos purgat, animos erigit, corda accendit, edocet semitas iustitiæ, desiderium virtutis adauget, magnum lumen, per quod vitamus offendicula, precipitia præcauemus, euadimus pericula, pertransimus laqueos, non timemus prospera, sustinemus aduersa, respicimus errorem, sequimur veritatem; Dæmonem vincimus, & sequimur Christum. Hoc lumen multi, in alijs, possent accendere, si pium hunc fratrem vellent imitari; si ipsi diuinum in pectore ignem gestarent; qui ardet, ut illuminet; illuminat, ut ardere faciat: illuminat in intellectu, ardet in voluntate, in qua magnum excitat de peccatis dolorem, & vehemens efficit desiderium salutis; & quidem adeò efficaci validoque impulsu; ut tollat omnem mentis tarditatem, summaque celeritate currere, immo volare faciat accensum, ut se eripiat è statu malo, in quo hæserat, (quemadmodum ceruus, qui serpentem deuorauit, aut quem canes, persequuntur) reperiatque fontem viuum gratiæ, atque à

XIV.

QUANTVM
PROSIT, AL-
TERVM AD-
MONERE?

S. Gregor. in
Psal. 6. Pœ-
nit. ad vers. 6.

Psal. 41. 24.